

lig Situation har forladt den Kvinde, han i Virkeligheden var fast forlovet med. Det er kun et Spørgsmaal om at opstille Definitionen i Lovforslaget. Hvis den højtærede Justitsminister alene vægrer sig ved at gaa med til det tidligere foreslaaede sidste Stykke i § 2 af Hensyn til det vanskelige ved at formulere det, tror jeg, at vi ved fælles Anstregelser kunde finde en Definition, hvorved vi kunde redde enkelte af disse Kvinders og Børns sociale Stilling.

Hvis jeg forstod den højtærede Justitsminister ret, saa han i den Omstændighed, at de fleste Mennesker kun skulde giftes een Gang i deres Liv, et Forsvar for, at man besværer dem med en hel Mængde urimelige Attester. Jeg kan ikke se, at denne Begrundelse har noget med det forsvarlige at gøre. Der er ikke nogen som helst Grund til at besvære Folk, der skal indgaa Ægteskab, med en eneste ikke absolut nødvendig Attest, og der er i Kapitlet om Lysning stillet adskillige Krav op, som kun begrundes ved gamle, tomme Traditioner, Krav om Attester og Oplysninger, som man faktisk ikke faar saaledes, at man kan stole paa dem, og som i sig selv i alt Fald delvis er overflødige. Desuden er Hensynet til de vedkommende Parter kun den ene Side af Sagen. Der er ogsaa et Hensyn til Myndighederne, som skal udstede Attesterne; det Besvær, som de offentlige Myndigheder har med at udstede Attester og foretage de Undersøgelser, der ofte er nødvendige for at udstede saadanne i og for sig overflødige Attester, er virkelig ogsaa et Spørgsmaal, der har nogen Interesse. Jeg haaber derfor at faa den højtærede Ministers Bistand til, at vi paa dette Punkt gør Loven saa simpel, som de særlige Forhold kan tillade det.

Med Hensyn til Spørgsmaalet: borgerlig eller kirkelig Ægteforening og Præsteres Ret til at sige nej til Vielse, er jeg imod enhver Sammenblanding af borgerlige og religiøse Spørgsmaal. Ægteforening er ifølge sin Natur et rent borgerligt Anliggende. Lovforslaget bygger her i Virkeligheden paa, hvad man kunde kalde Publikums Søndagshellighed, Publikums Sløvhed i religiøse Spørgsmaal, Forhold, som Statskirken synes mig at have en Tilbøjelighed til at se sin Fordel i at regne med. Men det er det, jeg kalder en vis aandelig Uærlighed, et vist religiøst Hykleri, som jeg ikke vil være med til, og jeg tror derfor ikke, den højtærede Minister paa dette Punkt vil kunne vente sig noget af Udvalgsbehandlingen fra vor Side.

Den højtærede Minister forsvarede § 61 med den Begrundelse, at hvis Hustruen — jeg skal nu forlade de personlige Eksempler — naar Manden er idømt en Frihedsstraf af 2 Aar, vil forlange Skilsmisse, ligger der vel heri et Bevis for, at Manden ikke qva Ægtefælle har været saa eksemplarisk, som han muligen havde Ord for overfor Offentligheden. Nej, det er det, man ikke kan stole paa. Man maa regne med Hustruens Frygt for den almindelige Opfattelse, og den almindelige Opfattelse vil sikkert, i alt Fald ude i Landdistrikterne, i Øjeblikket være den, at hvis et eller andet æret Medlem — men, som jeg nævnte, bliver det altsaa ikke undertegnede — overfaldt Justitsministeren, havde han begaaet en frygtelig Handling, uanset at den var begaaet i ædel Harme over de reaktionære Bestemmelser her. Naar der ikke er Tale om en i den offentlige Mening vanærende Handling, er det urimeligt, at Hustruen, som i øvrigt ikke har tænkt paa Skilsmisse — saa kunde hun have fulgt de almindelige Regler —, skal have Lov til at forlange Skilsmisse, fordi en i øvrigt eksemplarisk Ægtefælle har faaet en Frihedsstraf for Majestætsfornærmelse eller lignende — nej, jeg beder undskyldte: Majestætsfornærmelse er en i den offentlige Mening vanærende Handling —, altsaa for Overfald paa en Minister eller lignende, der aldeles ikke er nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg finder det urimeligt, og jeg slutter mig i saa Henseende til det kirkelige Udvalg.

Den højtærede Minister var ikke rigtig heldig, synes jeg, med at forstaa mig paa et enkelt Punkt. Den højtærede Minister havde faaet den Opfattelse, at jeg, da jeg havde hørt ham tale forleden Dag, nærmest var enig med ham, men senere, hævdede Ministeren, var jeg kommet under daarlig Paavirkning og havde faaet en anden Opfattelse. Nej, Forholdet er det, at jeg ved at høre den højtærede Minister nærmest følte mig rolig, men efter at have læst ham — det er altsaa det, han kalder at være under daarlig Paavirkning — fik jeg en anden Opfattelse.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) misforstod mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Attesterne. Jeg talte om den Ulejlighed, der var forbundet — ikke med selve Attesterne, men med de Steder, hvor man skulde melde sig, om det var mest praktisk, at det blev hos Præsten eller